

נענה

העולם הזה

*** סטיריקון (סטודיו, תל-אביב) — חלום ביעותים של פרדריק פליני, המתאר את רומי לפני אלפיו שנה ומתחנן לרומא היום. חובה לאהבי קולנוע.

*** נמל התעופה (חן, תל-אביב) — סופרמרקט של בעיות ותסביכים לפי מיטב הנוסחאות של רבי המכר האמריקאי, מוגש במיקצועיות ואינו משעמם לרגע. יש מה לראות אין מה לזכור.

*** המכורים לזהב (סינרמה, תל-אביב) — מערבון ללא אקדחים, עם פיזומר גים ומישק וירטואווי של לי מרוויין, על חופרייה בקליפורניה לפני מאה שנה.

*** חירון בתרזוים (שדרות) — סרט מתח נוסח היצוק, עם טכניקה מא-לפת של הבמאי סטנלי דונן ומישק קלי ושובה לב של אודרי הפבורן ו קרי גרנט.

*** כנופיית הסיציליאנים (תל-אביב) — סרט שבסופו מהוקצע הנשען על קסם כוכבו (גאבן, ונטורה, דלון) ועל כמה רעיונות מבריקים, כמו חטיפת מטוס בלתי-רגילה וברחה מתוך מכונת המסיעה אמריים.

*** הסוד של פנמה ויטוריה (מוגרבי, תל-אביב) — עיירה איטלקית מס-תירה מליין בקבוקי יין מן הכובש הנאצי בסרט שוכה להצלחה קופתית רק בגלל הופעתם התוססת של אנפוני קווין ו-אנה מניאני.

*** סלח לי אבל אתה נישך אותי (ארנון, ירוסלים) — פארודיה על סרטי אימים, עם מישק (ג'ק מקגרי, אלפי כס) ובימוי (רומן פולנסקי) מבריקים. לאהבי ערפדים.

יוסי בנאי ב"המכשפה"

אמר: אין אהבות שמחות, שיר של בראנס וכי וכי — ואמנם בראנס כתב מנגינה אחת, לשני שירים שונים, ודווקא המילים שאליהן התייחס המב-קר לא נכתבו בכלל על-ידי בראנס כי אם על-ידי לואי ארגון. אני חושב: מה אני לובש. איך אני נראה. אני מסתכל על המכשפים שיש לי, אם אני עם שליקעס או בלי. אני משתדל לראות איך אני ניר-אה בתוך כולם. אם אני הולך עם ה-קצב של נועם. אם אני מתאים לסביבה. דווקא הייתי צמא לדבר כזה. לנטיס אלוני לא היה לי עכשיו הכוח. אנחי-נו צריכים קצת חופש אחד מן השני, ואחר-כך מתגעגעים יותר. הנה מחכה לי דבר מתמיד חלמתי עליו: לשחק את פר גינט בהבימה, עם יוסי יודעאלי, במאי מוכשר — ומוסיקה מודרנית, מישה סגל כניראה. בינתיים, נראה איך תצליח המכש-פה ואם יאהבו את הוצמאך. והרי זה בסופו של דבר מה ששחקן רוצה כשי-הוא על הבמה — שיאהבו אותו.

מיספר פעמים למיצעדי הפיזומונים. הקולות ערבים למדי, (בעיקר של יעל) אבל הרפר-טואר, מורכב לרוב משירים פרי עטם, בינוני מאוד, והביצוע פושר. התרומה ה-מקורית והמעניינת ביותר בתקליט — של המעבד אלכס וייס.

פנטסיה חדשה — לאנו שיפרון (וורו) — אוסף של קטעים קלאסיים או כמעט קלאסיים בעיבודי ג'אז לתזמורת גדו-לה. אם כי זה מקורי פחות מתקליטו ה-מפורסם שיפרון/Red. הרי העיבודים מלו-טשים, ומעניינים, הביצוע מופתי, וכדאי מאוד להאזין לו.

דייב קארול ורביעיית סינג טינג (סי.טי.אס.) — אימנם המצאו כאן להיטים בשפע (ונוס, גינגל גינגל, עשיני אי ועוד), אולם העיבודים לים, ההקלטות עלובות, וכל העניין נראה מיותר בהחלט, מה עוד שהיום אפשר כבר להשיג את מרבית הלהיטים במקורם.

בילי סטרייהורן (סוליד טייט) — יד ימינו של דיוק אלינגטון במשך שנים רבות, סטרייהורן היה אחד המלחינים וה-מעבדים הפוריים של הג'אז האמריקאי ב-שנות הארבעים והחמישים. בתקליט זה מצביע על כישורו כפסנתרן, היוצר סביבו אחירה רגועה, ויועד להפוך כל אימפרובי-ציה לחלק אורגני וטבעי של המנגינה עצמה. לאהבי ג'אז שיודעים להקשיב ל-מלודיה (בתקליט אין כלל תופים).

סימון וגרפונק — גשר עד מים פוערים (סי.בי.אס.) — מומלץ לכל או-הבי הפיזומנים הטובים. הסיגנון האישי מאוד של הצמד, התיזומורים הכתובים ב-טוביטעם, הטקסטים שיש בהם יותר מאשר "כובה בואי נתאהב", כל אלה יחד הופ-כים את התקליט לחוויה נעימה.

צ'יט בייקר — (סוליד טייט) — היה לפני כעשרים שנה אחד הצוצרנים הגדו-לים של התקופה, וסיגנונו האישי מאוד, תרם הרבה להצלחת הרביעייה ההיסטורית שהקים אז עם ג'רי מאלין. ההקלטות כאן, נעשו קצת יותר מאוחר (1953-1955) ו-שמות את הדגש דווקא על בייקר הזמר, בעל קול ערב והיגוי מעניין, אולם מקורי וחשוב הרבה פחות מבייקר הצוצרן. חבל שהקטעים, בעלי אורך מיסחרי סטנדרט-טי, אינם מרשים לו להפליג באימפרובי-ציות כיד דמיונו הטובה עליו.

האנסמבל הגדול, זה משך אותי. שמעתי שנועם שריף יספג במוסיקה וידעתי שיהיה ביט. זה נישמע מעניין. לשחקן, יש כל מיני שקולים כשהוא לוקח תפקיד. כמו לכל אדם. יש גם טיבות פרטיות. כן, אין מה להתבייש. השחקן הוא בן-אדם כמו כולם. יש לו מישפחה משלו, ורצונות משלו. לפעמים

הוצמאך בלי פאיאלעד...

הוא עייף ואין לו כוח לסטל את עצמו עם איזה תיאטרון קטן לשתולה או לעפולה ערב אחרי ערב. יש גם סיי-בות פרנסה. אפילו שיש עיתונאית אחת שאוהבת לשאול שחקנים: כמה אתה מרוויח... מה שבאמת הרגיו אותי היה בן-עמי פיינגולד, זה שעל סמך תוכנית טלוויזיה אחת עשה אותי אפס מוחלט. הוא שכח את כל מה שעשיתי והתיאטרון ואסף דווקא את הפרטים הקטנים ביותר כדי שיהיה לו נוח לעלות עלי. אני עניתי לו במיכתב. ככה בהומור. הרי לא אנסה להוכיח לו שאני שחקן. זה מנוחך. אני לא צריך אותו כדי לדעת שאני שחקן. אני יודע את זה לפי ה-תפקידים שאני מקבל וכשאני עובר על המדרכה ברחוב. שלחתי את המיכתב לידועות אה-רונות. בטח שלא הדפוס אותו. כעסתי. אמר לי חיים חפר: מה אתה חושב. ככה זה הולך בעיתונים. בא העורך ומראה לעיתונאי שאליו המיכתב מכון ואת המיכתב וחזק: אתה מסכים שי-יפיוס את זה? או, לפעמים אין למבקרים פשוט מושג על מה שהם מדברים. כתב עליו פעם מישהו, דווקא ביקורת טובה, אבל

טאלגית על ימיה הראשונים של תל-אביב אושיק לוי וחנן גולדבלאט חביבים, מיועד בעיקר למי שלא ראה את ההצגה בגילגוליה הקודמים.

תיאטרון

הצגה חדשה החלל שבקרח

*** **הוי כלב** — גדי יגיל (התיאטר-רון העממי) — גדי מתגלה ככישרון בידור רי ממדרגה ראשונה בתכנית שעיקר מעל-תה היא נוכחותו שלו על הבימה, תנועותיו המסוגנות והדרך המיוחדת בה הוא מגיש אפילו חומר שאינו לעילא ולעילא.

*** **קאנטטה לשווארמה** (התיאטרון העממי) — הגשש החיוור, שלושת המצחקנים הראשיים של המדינה, בתוכנית המוכרת כבר היטב משידוריה התכופים

*** **קרח** (תיאטרון סולו). צריך לה-יות ביטוי למחאה צברית נגד אמצעי התק-שורת למיניהם המבלבלים את חושיהם

שולה חן, אמיר כץ ואברהם מור ב"קרח"

ברדיו. המערכונים מוצלחים מאוד, הפזמרי-נים פחות.

תקליטים

חדש בתקליטה צחי ויעל (סי.בי.אס.) — צמד ש-מופיע כבר כמה שנים, וזכה אפילו להיכנס

של אנשים פשוטים ואת כוח שיפוטם, מעו-תים בוזון כל יוזמה מבורכת ומהחיים בכלל את האוייב הגדול של האנושות. הדרך בה בחר יהונתן גפן להביע רעיו-נותיו היא — בפרינציפ — לגיטימית בהחלט: מחומר משהו מודרני, קצת ב-רוח המחאה האמריקאית, עם אפקטים של אור וקול ותפאורה הרומזים לאחירה פסי-כדלית ומלבושת אחת לפחות שהושאלה ישר מהסרט הצרפתי מיסטר פרידום.

אלא שבמקום התרחשות ממשית כלשהי על הבמה, מסתפק קרחת בהצגת כסלונ של צרות הנובעות כולן מן ההתערבות של הרדיו, הטלוויזיה או העתונות בחיי הפרט. הקשר בין הקטעים השונים הוא רופף למדי, הפיזומנים אינם צומחים בטבעיות מחוכם, והיי יכולים להוות הופעת זמר ללא כל מלל נוסף. ואשר למלל — הוא מתחכם יותר משהוא חכם. אמנם יש כמה מישחקי מילים משעשעים, אולם המחאה מתבטאת דווקא בצורה מבולבלת, בהכרזות מוכרות מדי, ואמיתות לעוסות למחצה נוסח: "אני יודעת מה זה ישראל, אך איני יודעת מה זה אלוהים" (בהצגה) — במבטא אני גלי. גם על האינטליגנציה של הקהל אין סומכים. לדוגמא, אם אומרים על הבימה מישפט כמו "צעד קטן לאדם, צעד גדול לאנושות" והקהל המוזהא את המקור מגיב בצחוק מיידי, בא תיכף גם הסבר, שמבטיח כי הכל יודעים שהמישפט נאמר על הירח. הבימוי של גילברטו טופאנו (גבעת ספון ריבר) גם הוא אינו מגובש יותר, והתנועה היא גוושמת ברוב הזמן. התפ-אורה של גילה שקיין היא צבעונית מאוד, אך אפשר היה לצפות לרעיונות מפורטים יותר. החלק היותר מוצלח בהצגה, היא ה-מוסיקה. גם כשאנה מקורית במיוחד, יש בה סמכנים מודרניים, בעיקר בגלל העי-בודים של מישה סגל. כמה מן הפיזומנים (פר פרפר, תנו לנו לצאת) יכולים אפילו להפוך ללהיטים, בעזרת יחסי-ציבור נכו-נים בתחנות השידור. מבין המשתתפים קובי רכט, בדמות מפיטו מורני השולט על אמצעי הקומוניקציה, מגלה יכולת קר-מית וקול ערב מאוד, ושולה חן משקיעה מאמצים רבים בתפקיד אבסורדי, ומגלה שיפור ניכר ביכולתה מקולית.

בידור

*** **תל-אביב הקטנה** (בימות) — גילגול שלישי להצגה ההומוריסטית גוס-